

Pozdravljeni g. Mekina,

Zadeva: Odgovori na zastavljena vprašanja

Primarno glede vašega uvodnega stavka: »Sodni svet je v zadnjem času večkrat obravnaval ocene sodnika Zvezdana Radonjića, ki je pri svojem delu doživel pritiske nadrejenih.«

a.

Vsak sodnik kateregakoli sodišča v Republiki Sloveniji je deležen ocenjevanja s strani sodnega sveta. To je delo sodnega sveta s katerim se po mojem vedenju želi doseči čim boljša kvaliteta sojenja. Enačiti ocenjevanje sodnika Radonjića s strani sodnega sveta in izvajanje pritiskov nanj se mi skrajno nenavadno, saj so, če sem pravilno seznanjen, kriteriji ocenjevanja kateregakoli sodnika jasni in so v pretežni meri vezani na število potrjenih ali razveljavljenih sodnih odločb posameznega sodnika. Glede na to, da Višje sodišče v Ljubljani naključno dodeljuje sodbe okrožnega sodnika Radonjića višjim sodnikom, bi vaša teza, da je bil večkrat ocenjevan, lahko povezana z njegovim načinom sojenja ali pa vodenjem sodnih postopkov. Če so bile njegove sodbe sistematično in v velikem številu razveljavljene na Višjem sodišču v Ljubljani, se je potrebno vprašati ali sodnik Radonjić dejansko spoštuje določila ZKP in KZ-1, prakse ustavnega sodišča RS in prakse ESČP pri izrekanju in utemeljevanju svojih sodb, saj bi bilo skrajno nenavadno, da bi se vsi sodniki zarotili ravno zoper njega – pri čemer stranke postopkov (odvetniki, tožilci in obdolženi) tega ne bi zaznali?! Npr. v neki zadevi je okrožni sodnik Radonjić mojemu klientu prepovedal, da bi na ob koncu glavne obravnave podal svoj zagovor, nato pa je v sodbi zapisal, da se zagovoru mojega klienta ne verjame! Seveda je okrožni sodnik Radonjić s tem storil absolutno bistveno kršitev postopka in lahko da je bila tudi ta upravičeno razveljavljena sodba del njegove sodniške ocene. Ali je upravičeno razveljavljenja sodba in posledična ocena sodnega sveta že pritisk na sodnika? Ali ste se vprašali, kako pa se je počutil moj klient, ko mu je sodnik Radonjić prepovedal, da bi se zagovarjal, nato pa mu je v sodbi napisal, da se njegovemu zagovoru ne verjame? Ali je to pošteno in strokovno?

Če torej velja vaša teza, da je pritisk na sodnika že obravnavanje določnega sodnika s strani sodnega sveta potem se je vredno vprašati:

- Ali so vsi sodniki deležni takšnih pritiskov oz. ali je to sploh pritisk na sodnika?
- Ali je ravnanje sodnega sveta, katerega naloga je na eni strani varovanje neodvisnosti posameznih sodnikov in sodstva kot celote, na drugi strani pa vzpodbujati odgovornost, učinkovitost in kakovost sodstva skladno z zakonom o sodniški službi, da sploh ocenjuje sodnike že pritisk na sodnika?
- Vprašati se je tudi, zakaj je imel Okrožni sodnik g. Radonjić toliko obravnav na sodnem svetu. Člani sodnega sveta so: Predsednik: dr. Erik Kerševan, vrhovni sodnik, Vrhovno sodišče RS, Podpredsednik: dr. Grega Strban, profesor, Univerza v Ljubljani, Pravna fakulteta; Člani: Martina Colnar, okrajna sodnica svetnica, Okrajno sodišče v Ljubljani, Vladimir Horvat, vrhovni sodnik, Vrhovno sodišče RS, Albina Hrncelj Pečnik, višja sodnica, Okrožno sodišče na Ptuj, dr. Barbara Nerat, okrajna sodnica, Okrožno sodišče v Mariboru (predsednica: julij 2018 - april 2019), mag. Jana Petrič, višja sodnica, Višje sodišče v Kopru, Maja Praviček, odvetnica, Maribor, Andrej Rozman, notar, Idrija, mag. Emil Zakonjšek, odvetnik, Ljubljana, dr. Verica

Trstenjak, profesorica, Univerza v Mariboru, Univerza v Ljubljani, Nova univerza, Univerza na Dunaju (članica od 5. 7. 2018 do 31. 12. 2018) in dr. Saša Prelič profesor, Univerza v Mariboru, Pravna fakulteta, kar pomeni, da je sestava sodnega sveta raznovrstna. Med njimi ni nobenega člana, ki skladno z Ustavo RS, ni del pravosodja. Torej o delu g. Radonjiča odločajo ne le sodniki, temveč tudi drugi pravni strokovnjaki (odvetnika, notar, profesorji) in tako bi bilo potrebno celovito oceniti vse odločbe sodnega sveta glede g. Radonjiča, da bi se dalo slediti tezi, da je ocenjevanje sodnika s strani sodnega sveta pritisk na delo sodnika. Seveda po človeški plati razumem, da je vsako ocenjevanje pritisk, kakor ste vi, g. Mekina, odvisni ob branja člankov in torej pritiska bralcev po kvaliteti vaših prispevkov. Tu pa je bistvena razlika, saj morate s tem preživeti, medtem ko ima vsak sodnik zagotovljen osebni dohodek, ki ni odvisen od količine ali kvalitete sodniškega dela – vse do presoje sodnega sveta, ki ocenjuje količino in kvaliteto dela posameznega sodnika. Ali je ocena uspešnosti delovanja sodnika že pritisk na sodnika?

Skratka, nisem prepričan, da aksiom vaših vprašanj sploh drži, da je bil g. Radonjič deležen pritiskov, če to enačite s presojo njegovega dela s strani sodnega sveta.

Da je temu dodatno tako, izhaja iz sklepa št. 22, 22. seje sodnega sveta z dne 13.6.2019. Na 22. seji sodnega sveta dne 13.6.2019 so bili prisotni:

- Martina Colnar
- Vladimir Horvat
- dr. Erik Kerševan (do 18.55)
- dr. Barbara Nerat
- Albina Hrncar Pečnik
- mag. Jana Petrič (do 15.40 in od 17.15 dalje)
- Maja Praviček
- prof. dr. Saša Prelič
- Andrej Rozman
- prof. dr. Grega Strban
- mag. Emil Zakonjšek

Sodni svet je dne 13.6.2019 na točki 11 a) dnevnega reda (Su 264/2019) obravnaval: »Sodni svet je obravnaval predlog člana mag. Emila Zakonjška v zvezi z izjavami sodnika Zvezdana Radonjiča o posegu v njegovo neodvisnost« in z 11 glasovi za in 0 glasovi proti sprejel sklep, da nedovoljenih pritiskov ni bilo. Pri tem je v obrazložitvi sklepa tudi navedeno, da je imel sodnik Radonjič možnost sodnemu svetu podati svojo izjavo in obrazložiti svoje stališče. Pri tem lahko le še dodatno izpostavim, da je enako stališče zavzel tudi g. Marjan Pogačnik, predsednik Okrožnega sodišča v Ljubljani in mag. Damijan Florjančič, predsednik Vrhovnega sodišča RS. Oba pa sta v medijih tudi izjavila, da sta do tega zaključka prišla po tem, ko je sodnik Radonjič napisal ustrezno poročilo.

Na tem mestu velja opozoriti, da je okrožni sodnik Radonjič objavil odziv na prej citirani sklep sodnega sveta v katerem je zapisal: »Kje je sinček političnega očeta vzdignjenega nosu s prestižno klientelo; ali je morda očeka prepovedal prepiranje, sicer ga bo našeškal? Kam so poniknile tone ošabnosti, podtikanj, primitivizma, napuha? Pa ne menda neodvisno od dirigenta izza odra.« (vir: <https://nova24tv.si/slovenija/politika/sodnik-zvezdan-radonjic-se-je-odzval-na-sklep-sodni-svet-je-politichni-komisariat-a-ne-privolim-v-kompromis-zakritja-pod->

[preprogo-odsli-bodo-oni-ali-jaz/](#)). Prepričan sem, da noben funkcionar Republike Slovenije, kamor sodi tudi okrožni sodnik Radonjič, ne sme podajati neresničnih in žaljivih vrednostnih ocen o katerikoli stranki sodnega postopka! Kaj pa okrožni sodnik Radonjič ve o mojem očetu, o najinem odnosu, o mojih strankah? Predvidevam da nič, saj z njim o tem nisem nikdar govoril. Ne vem, če osebno sploh pozna mojega očeta in vse njegovo strokovno delo. Ali so ti podatki del kateregakoli sodnega spisa in objave? Seveda so tudi podtikanja, da naj bi deloval po navodilih nekega dirigenta izza odra povsem izmišljena in neresnična. Verjamem, da ima tudi takšno obnašanje okrožnega sodnika Radonjiča lahko za posledico, da želi sodni svet tovrstno obnašanje kateregakoli sodnika grajati in sankcionirati, saj nasprotuje etiki sodniške službe. Če naj pravila veljajo, morajo veljati za vse. Sprašujem se, kako naj sodniki sodijo drugim, če pa se sami ne znajo držati lastnih pravil sodniške etike? Ali je vaše stališče, da lahko okrožni sodnik Radonjič krši interna pravila sodniške službe in takšno sankcioniranje naj bi pomenilo, da se nanj izvaja nedovoljen pritisk? Ali je torej zagotavljanje ugleda sodne veje oblasti, ob eventualnih neprimernih obnašanjih sodnika že nedovoljen pritisk na sodnika?

Iz vsega tega lahko utemeljeno ocenjujem, da nedovoljenih ali nezakonitih pritiskov na v zadevi Novič, tudi z moje strani, na sodnika Radonjiča ni bilo. Če torej ne morete verjeti stališču treh Vrhovnih sodnikov, dvema profesorjema prava z Univerze v Ljubljani in Univerze v Mariboru, dvema višjima sodnikoma, dvema Okrožnima sodnikoma, Okrajnemu sodniku, notarju in dvema odvetnikoma (članom sodnega sveta in predsedniku Vrhovnega sodišča RS in Predsedniku Okrožnega sodišča RS), da pritiskov na sodnika Radonjiča v času sojenja v zvezi z zadevo Novič ni bilo, se sprašujem, komu sploh verjeti – okrožnemu sodniku Radonjiču, ki je sodeloval v postopku pred sodnim svetom ali pa 13 strokovnjakom slovenskega pravosodja?

Glede na to, da opravljam le delo odvetnika in notranjih razmerjih na Okrožnem sodišču v Ljubljani ne poznam in teh navedb ne morem komentirati, je torej pravi naslov o tem, ali je bil okrožni sodnik Radonjič deležen kakršnih koli pritiskov s strani nadrejenih in/ali so ti pritiski vezani na izboljšavo njegovega obnašanja v sodni dvorani oz. v zvezi s kvaliteto sojenja, drugje. Za ta vprašanja so pristojni sodni svet, predsednik Okrožnega sodišča v Ljubljani, vodja kazenskega oddelka okrožnega sodišča v Ljubljani, disciplinski tožilec in komisija za etiko integriteto sodnega sveta. Enačiti delo stranke sodnega postopka s pritiski znotraj same sodne veje oblasti (če do njih sploh prihaja) je povsem deplasirano in izhaja iz mešanja funkcij deležnikov pravosodja, kot jih določa Ustava RS.

Predlagam vam, da pri sodniku Radonjiču preverite javno objavljene podatke o njegovem zdravstvenem stanju. V njegovem javno objavljanim članku namreč navaja, da je zaradi narave dela že zbolel, poleg tega pa je na spletni strani sodnega sveta objavljena odločba disciplinske komisije, ki se po mojem vedenju nanaša ravno na ravnanja okrožnega sodnika Radonjiča. V tej odločbi je omenjeno, da se je sodnik branil očitkov tudi z omenjanjem neke bolezni/motnje za katero se zdravi in prejema ustrezna zdravila. Ocenjujem, da lahko ta bolezen povzroči, da zakonita in legitimna ravnanja njegovih kolegov in strank postopka sodnik vidi kot nedovoljen pritisk nanj. Tudi zaradi tega bi se bilo strinjati z g. Marjanom Pogačnikom in mag. Damijanom Florjančičem in sodnim svetom, da so ti pritiski le subjektivno dožemanje Okrožnega sodnika Radonjiča.

Skratka, preden postavite trditev, da vsi zgoraj imenovani strokovnjaki niso dobro opravili svojega dela in spregledali pritiske na g. Radonjiča, vas prosim, da pogledate na :

- <http://www.sodni-svet.si/doc/izjava-22-seja-pritiski-na-sodnika-radonica.pdf> in
- http://www.sodni-svet.si/doc/Zapisnik_22_seja_2019_lr.pdf

in vse dodatno preverite pri vašem viru oz. okrožnem sodniku Radonjiču.

b.

Iz vaših vprašanj in objavljenega prvega dela članka pa mislim, da je potrebno razčistiti nekaj pojmov o delu odvetnika v slovenskem pravosodju.

Odvetnik za stranke pred sodiščem in drugimi državnimi organi vloga pobude, predloge, zahteve, tožbe, pritožbe in druga pravna sredstva, kot jih določa zakon. Vsebinsko o odvetnikovem predlogu oz. pravnem aktu odloča za to pristojen organ. To je ključna postavka vsake pravne države, saj odvetniki ne odločamo o zadevah, temveč le sprožamo postopke ali pa tekom postopkov argumentiramo stališča za naše stranke! Če se torej označuje delo odvetnika, ki vloga zakonita pravna sredstva, za pritisk na sodišče, potem takšno stališče vodi v oblikovanje diktature nacional-socialističnega, stalinističnega ali drugega primerljivega absolutističnega sistema. Zgolj za ponazoritev primera in za lažje izražanje stališča vas prosim, g. Mekina, da iz hipotetičnega primera ponazorim, zakaj ocenjujem, da teoretično nisem mogel narediti izvajati pritiska na okrožnega sodnika Radonjiča, kot to smiselno izhaja iz prvega dela članka. Hipotetično predpostavite, g. Mekina, da vas neka znanka/žena, s katero ste imeli sponi odnos, obtoži, da ste jo posilili. Celoten hipotetičen sodni postopek bi temeljil na njeni izjavi proti vaši izjavi, saj bi fizični dokazi o spolnem odnosu obstajali in vprašanje, ali ste izvršili kaznivo dejanje, je le, ali je bil ta hipotetičen spolni odnos konsenzualen ali ne. V vsakem primeru bi sodišče imenovalo izvedenca psihiatra, ki bi ocenjeval, ali je pri vaši hipotetični obtoževalki podan post travmatski stres, ki bi dokazoval, ali je bila dejansko žrtev hipotetičnega spolnega napada ali ne. Domnevna žrtev je in je bila družbenopolitično aktivna (mogoče je starinski izraz, a je jasen) in je angažirala odvetnika oz. pooblaščenca oškodovanca, ko jo v hipotetičnem procesu zoper vas, na sodišču zastopa in vas (skupaj s tožilstvom) preganja. Sodišče nato imenuje sodnega izvedenca, ki pa je z odvetnikom domnevne žrtve skupaj ustanovil neko društvo. Na obravnavah v razpravni dvorani sedi javnost, ki glasno podpira domnevno žrtev posilstva. Politična stranka, na listi katere je domnevna žrtev kandidirala na volitvah, podpre društvo, ki sta ga skupaj ustanovila izvedenec psihiater in pooblaščenec oškodovanke. Ta sodni izvedenec je skupaj s predsednikom stranke, katerega članica je domnevna žrtev, skupaj nastopal na zboru pred Frančiškansko cerkvijo v Ljubljani in je bil v njegovi družbi slikan pred nekim protestom pred sodiščem. Ali bi vi, g. Mekina, verjeli mnenju tega hipotetičnega sodnega izvedenca, ga je domnevna žrtev doživela post travmatski stres zaradi vašega ravnanja? Ali bi v tem hipotetičnem primeru, g. Mekina, kot obdolženi, ocenjevali, da je bilo delo tega sodnega izvedenca, objektivno gledano, nepristransko?

ESČP in Ustavno sodišče RS, izhajajoč iz določil konvencije EKČP in določil ZKP, so izoblikovali jasno sodno prakso in merila objektivne in subjektivne pristranskosti kateregakoli sodnika in ista merila veljajo (z obstoječo sodno prakso) za sodne izvedence! Glede na to, da mora pred sodiščem veljati načelo enakosti orožij torej veljajo enaka načela za sodnike in sodne izvedence in glede nepristranskosti tako za obdolženega, kot za tožilstvo ali pooblaščenca oškodovanca.

Obdolženi Ivan Janez Janša je tako (po mojem mnenju povsem upravičeno) dosegel izločitev sodnega izvedenca, ki je bil nekoč v preteklosti član mestnega sveta in bil član druge politične stranke. (vir:

<https://www.radio1.si/47310/jansa-in-vrednost-zemljisca-v-trenti-sporna-je-politicka-pripadnost-izvedenca>

<https://www.delo.si/novice/kronika/primer-trenta-sporna-je-politicka-pripadnost-izvedenca.html>

<https://www.dnevnik.si/1042803070>

<https://nova24tv.si/slovenija/trenta-padel-se-eden-zadnjih-konstruktorov-rdecega-omrezja-proti-janezu-jansi/>).

Sodni izvedenec g. Mitja Štular je bil s sklepom Okrožnega sodišča v Ljubljani II Ks 53706/2014 (sodniki: mag. Martin Jančar, mag. Andreja Sedej Grčar in Marko Češnovar) že izločen iz drugega sodnega postopka – relevantni del tega sklepa vam pošiljam v priponki). Iz sklepa je razbrati, da je isti g. Štular podajal mnenje kot neodvisni sodni izvedenec, a hkrati je bil udeležen oz. zaposlen v firmi, o kateri je podajal mnenje?! Tudi v zadevi Novič je hkrati podajal mnenje o signalih Telekoma Slovenije, pri čemer je tam zaposlen in hkrati je sodišče že tedaj navedlo, da bi moral g. Štular na te okoliščine in na svojo vlogo opozoriti, pa tega ni storil. Tudi v zadevi Novič g. Štular ni opozoril sodišča, da je vsaj znanec zagovornika obd. Noviča odv. Hribernika – kot sem to že opisal v predlogu za njegovo izločitev!

Stališče izraženo v prvem delu vašega članka, da sodnega izvedenca Mitje Štularja ne bi bilo potrebno izločiti, tako ni pravilno, saj temu nasprotuje praksa ESČP, Ustavnega sodišča RS, Vrhovnega sodišča RS, Višjih sodišč v RS in Okrožnega sodišča RS!

Da je ironija še večja, je okrožni sodnik g. Radonjič SDT Blanki Žgajnar in meni tekom sojenja prepovedal vsa vprašanja sodnemu izvedencu dr. Mitji Štularju o njegovi objektivni in subjektivni nepristranskosti in tako ni dovolil, da bi se tekom sodnega postopka razjasnilo, ali je ravnal nepristransko ali ne, sedaj pa v članku zatrjujete, da se s preverjanjem njegove nepristranskosti izvaja pritisk na sodišče?! Če se sedaj vrnem h hipotetičnem primeru: kako bi se počutili, če bi vašemu zagovorniku sodnik prepovedal vsa vprašanja glede objektivne in subjektivne nepristranskosti zgoraj omenjenega sodnega izvedenca? Ali bi ocenjevali, da je to pošteno sojenje, če se dokazna vrednost določenega dokaza tekom sojenja sploh ne sme preverjati? Če ste si odgovorili na to vprašanje pozitivno, potem bi moral biti tudi g. Mitja Štular izločen, česar pa g. Radonjič ni dovolil. Zakaj ne? Ali ste ga to vprašali, preden ste zapisali, da je bilo moje ravnanje pritisk na njegovo sojenje?

c.

Če se vrnem k enakosti orožij, je potrebno poudariti, da je na prvem in drugem sojenju v zadevi Novič podal strokovno mnenje tudi sodni izvedenec g. Sabljčič. Sodišče prve stopnje in druge stopnje mu je verjelo. Odv. Hribenik in odv. Podobnik (zagovornika g. Noviča) sta zoper g. Sabljčiča podala celo ostrejšo pravno sredstvo in sicer sta zoper njega vložila kazensko ovadbo. Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani je to ovadbo zavrglo in dr. Novič je preko odv. Hribernika prevzel pregon in kazensko preganja sodnega izvedenca g. Sabljčiča (ki je sicer bivši vodja Nacionalnega forenzičnega laboratorija) na Okrožnem sodišču v Ljubljani. Vse te listine so del sodnega spisa zoper obd. g. Noviča. Ali ni nenavadno, da uveljavljanje takšnih pravnih sredstev s strani odv. Hribernika okrožni sodnik Radonjič ne šteje za pritisk, medtem ko le predlog za uvedbo disciplinskega postopka zoper drugega izvedenca v istem sodnem primeru isti sodnik šteje kot nedovoljeni pritisk? Hkrati pa celo vi v vašem članku pozabite omeniti to dejstvo oz. anomalijo. Ali mislite, da sodni svet tega dejstva pri uveljavljanju pritiskov ni upošteval? Zakaj bi bilo ravnanje ene stranke v istem sodnem postopku obravnavno drugače, kot ostrejšo ravnanje druge (po načelu enakovrednih orožij sodnega postopka in enakovrednosti

vseh strank kateregakoli sodnega postopka) stranke istega postopka! Glede na to, da je okrožni sodnik Radonjić in njegov senat oprostil dr. Noviča ali je bil ta »pritisk« odv. Hribernika torej učinkovit in je nanj celo vplival?

Na tem mestu tudi velja poudariti, da je dr. Novič po svojih zagovornikih podal ovadbo pri pristojnem organu in sicer ali policiji ali Okrožnem državnem tožilstvu. Oba organa sta del izvršilne veje oblasti!

č.

Primarno načelo v vseh sodnih zadevah je »iura novit curia« oz. da sodišče pozna zakon! G. Mekina, ali si predstavljate sodišče, ki ne bi poznalo zakonov?

Zakon o sodnih izvedencih, sodnih cenilcih in sodnih tolmačih (v nadaljnjem besedilu: ZSICT) v VII. poglavju ureja disciplinsko odgovornost sodnih izvedencev.

34. člen ZSICT določa, da disciplinski postopek s sklepom uvede minister na obrazložen predlog predsednika sodišča, predsednika Strokovnega sveta, generalnega državnega tožilca, generalnega državnega odvetnika, varuha človekovih pravic, predsednika Odvetniške zbornice Slovenije ali po uradni dolžnosti. Zoper sklep ni dovoljena pritožba. Drugi odstavek pa določa, da se disciplinskega postopka, kjer se sodnemu izvedencu, sodnemu cenilcu ali sodnemu tolmaču očita lažja ali hujša nevestnost, ni mogoče uvesti pred pravnomočnostjo zadeve, v kateri je oseba opravljala delo sodnega izvedenstva, sodnega cenilstva ali sodnega tolmačenja.

35. člen ZSICT pa določa, da:

- (1) V disciplinskem postopku mora sodni izvedenec, sodni cenilec ali sodni tolmač, zoper katerega je uveden postopek, imeti možnost, da se izjavi glede kršitev, zaradi katerih se postopek vodi.
- (2) V disciplinskem postopku odloča minister.
- (3) Zoper odločbo ministra je dovoljen upravni spor.
- (4) Podrobnejše določbe o izvedbi disciplinskega postopka predpiše minister.

Skladno s področnim zakonom je narava našega predloga za uvedbo disciplinskega postopka le pobuda ministrici, da se njene strokovne službe s takšnim predlogom seznanijo in da lahko – če se tako odločijo – zoper dr. Mitjo Štularja sprožijo ustrezen disciplinski postopek, seveda po pravnomočno zaključenem sodnem postopku, tekom katerega je sodni izvedenec podal strokovno mnenje.

Glede na to, da mora Okrožni sodnik g. Radonjić, skladno z načelom »iura novit curia« določila ZSICT poznati, je jasno, da se disciplinski postopek zoper dr. Mitjo Štularja ne more pričeti vse do pravnomočno zaključene zadeve zoper dr. Noviča in glede na to, da lahko v imenu ga. Tatjane Skubic Jamnik le podam predlog oz. pobudo ministrici, da zoper sodnega izvedenca sproži ustrezen disciplinski postopek, se sprašujem, kako bi to pojmovno lahko vplivalo na nepristranskost okrožnega sodnika Radonjića pri sojenju v zadevi »Novič«?

Po drugi strani pa je jasno, da se disciplinski postopek zoper sodnega izvedenca skladno z ZSICT vodi po določilih ZUP, tako da o tem odloča na prvi stopnji pristojno ministrstvo (ob pomoči strokovnega sveta), nato pa ima sodni izvedenec (kot vsak državljan Republike Slovenije) pravico, da zoper disciplinski ukrep ministrstva za pravosodje sproži ustrezen upravni spor oz. sodno preverjanje zakonitosti in pravilnosti odločbe ministrstva za pravosodje.

Torej določila ZSICT kristalno jasna ima stranka vsakega sodnega postopka, zoper sodnega izvedenca, za katerega ocenjuje, da disciplinsko odgovoren le možnost podajanja predloga oz. pobude, da naj se izvede disciplinski postopek. ZSICT pa določa, kdo lahko nato sproži disciplinski postopek. Izhajajoč iz predpostavke, da okrožni sodnik Radonjić pozna določila ZSICT (kar jih mora – saj je sodnik), se torej sprašujem, kako bi torej s pobudo, da se zoper dr. Mitjo Štularja uvede disciplinski postopek, nanj nedovoljeno vplival? Poleg tega pa se skladno z ZSICT ta postopek sploh ne more pričeti preden zadeva Novič ni pravnomočno zaključena (kar bi moral okrožni sodnik Radonjić vedeti). Seveda je Ministrstvo za pravosodje naš predlog oz. pobudo vzelo na znanje in predloga zoper dr. Štularja niti ne bo obravnavalo vse do zaključka zadeve Novič, ko lahko ponovno podamo pobudo za začetek disciplinskega postopka zoper dr. Štularja. Dr. Štular pa bo seveda v primeru, da se disciplinski postopek uvede, imel možnost, da se v o vsem izreče in poda svoje videnje, zakaj ni disciplinsko odgovoren, kot to določajo pravila ZSICT.

Da pa zadeva povsem meni nerazumljiva, v prispevku pišete, da se je s tem pritiskalo na okrožnega sodnika Radonjića, medtem zakaj sodnik ni dovolil vprašanj o objektivni in subjektivni pristranskosti dr. Štularja?! Ali ni naloga sodnika, da očitke obrambe ali tožilstva oz. pooblaščenca oškodovanke razčisti, kot to velevajo določila npr. 17. in 18. člena ZKP? Ali ni skrajno nenavadno, da mi sedaj očitate, da s pobudo za uvedbo določenega postopka zoper sodnega izvedenca, ki s sojenjem nima nobene neposredne povezave, pritiskam na sodnika Radonjića?

Da je očitek o pritiskih povsem sprevržen, izhaja tudi iz dejstva, da sem predlog za izločitev dr. Mitje Štularja podal preden je ta dostavil izvedensko sodno mnenje v zadevi Novič, saj sem predlog za izločitev podal dne 11.2.2019, medtem ko je sodni izvedenec dr. Štular mnenje podal šele dne 20.2.2019. Predlog za izločitev dr. Štularja sem tako podal preden je ta pripravil mnenje in tako bi lahko sodnik Radonjić o njegovi izločitvi odločil še preden je prejel mnenje dr. Štularja! Predlog za izločitev tako ni bil podan zaradi nestrinjanja z izvedenskim mnenjem dr. Štularja, temveč zaradi njegove objektivne nepristranskosti, kot je bilo to jasno navedeno!

Dodatno pa velja poudariti, da je tudi skrajno nenavadno, da naj bi z argumentiranjem, zakaj je delo sodnega izvedenca neustrezno oz. zakaj je njegovo mnenje pristransko, nedovoljeno pritiskal ali celo vplival na delo sodnika. Torej, ali je uporaba pravnega sredstva ali pobude ob nekem sodnem postopku, nedovoljen pritisk na sodišče in posameznega sodnika? Sklepna misel, da naj bi z uveljavljanjem nekega predloga zoper sodnega izvedenca sploh lahko pritiskal na sodišče, je v nasprotju s ciljem Ustave RS in določili Zakona o odvetništvu! Ali je vlaganje legitimne pobude nedovoljen pritisk na sodnika? Kako bi se v našem hipotetičnem primeru počutili vi, g. Mekina, če bi vašemu zagovorniku sodnik prepovedal vsa vprašanja glede objektivne in subjektivne pristranskosti sodnega izvedenca, nato pa bi pobudo za uvedbo disciplinskega postopka zoper takšnega sodnega izvedenca označil za nedovoljen pritisk na sodnika. Hkrati pa bi v tekstu nekdo označil, da je stališče 13 drugih pravnih strokovnjakov nepravilno. Tako ocenjujem, da so imeli strokovnjaki sodnega sveta, predsednik Vrhovnega sodišča RS in Predsednik Okrožnega sodišča v Ljubljani prav, ko so ocenili, da nedovoljenih pritiskov (tudi z moje strani) na sodnika Radonjića ni bilo.

Tako tudi ocenjujem, da ste nepravilno povzeli predlog ministru za pravosodje, saj to ni bila zahteva, temveč predlog oz. pobuda, kot to določa ZSICT.

Nenazadnje pa ne morem razumeti teze, da je razkrivanje ozadji, ki lahko vplivajo kršitev objektivnega videza nepristranskosti sodnega izvedenca, pritisk na delo okrožnega sodnika

Radonjica. Sodišče je namreč mesto, kjer se morajo dokazi ocenjevati in trdnost oz. verodostojnost posameznega dokaza, je seveda tudi odvisna od vira tega dokaza. Če se torej razkriva ozadje delovanje dotičnega sodnega izvedenca, kar po mojem prepričanju lahko omajalo njegovo dokazno vrednost, mora sodišče ta ozadja raziskati. Okrožni sodnik Radonjič pa je vse navedbe zavrnil, onemogočil preverjanje ozadij, sedaj pa trdi, da je pobuda za sprožitev doloženega postopka nedovoljen pritisk na delo okrožnega sodnika Radonjica. Ravno g. Janez Janša je utemeljeno dosegel, da se je z razkrivanjem ozadij dotičnega sodnega izvedenca doseglo, da je bil ta (zaradi objektivnega videza nepristranskosti) izločen. Izhodišče, da je uveljavljanje pravnega sredstva in odkrivanje ozadij, s katerim se lahko vzpostavi dvom v verodostojnost nekega dokaza, nedovoljen pritisk na sodišče, je po mojem trdnem prepričanju, absolutno in popolnoma zgrešeno in izhaja iz popolnega nepoznavanja narave kontradiktornosti vsakega sodnega postopka.

d.

Poudarjam, da mora sodišče ocenjevati vse dokaze, ki so zbrani zoper nekega obdolženca. Naloga tožilstva ali/in pooblaščenca oškodovanca je ta, da želi obdolžencu dokazati krivdo, naloga obrambe pa je, da to želi ovreči. Ne bom se opredeljeval do drugih dokazov v zadevi Novič, je pa seveda eden izmed ključnih podatkov/dokazov ta, kje se je dr. Novič nahajal v času streljanja. Dr. Novič namreč trdi, da je bil tedaj sam doma in gledal televizijo, ter da je bil tudi njegov mobilni telefon doma.

Predpostavimo, da je dr. Novič storilec kaznivega dejanja. Obstaja možnost, da bi izvedel kaznivo dejanje tako, da bi zapustil dom brez svojega mobilnega telefona ali z njim. Če bi zapustil dom brez mobilnega telefona bi mu lokacija mobilnega telefona dajala alibi, da je bil doma, čeravno ga tam ni bilo. Če pa je zapustil stanovanje z mobilnim telefonom, ali ni logično, da se poskuša ugotovi, kje je bil tedaj njegov mobilni telefon.

Dokazni predlog za pridobitev podatkov od Googla je tako lahko za dr. Noviča zelo obremenjujoč ali povsem razbremenjujoč (tudi zato, ker bi lahko pustil mobilni telefon doma). Na razpolago so torej 3 scenariji:

- Da Google sporoči, da nima več podatkov
- Da Google sporoči, da je bil mobilni telefon dr. Noviča v kritičnem trenutku na lokaciji njegovega stanovanja,
- Da Google sporoči, da se je njegov mobilni telefon nahajal nekje drugje (ali na kraju dogodka, ali na kraju povezanim z dogodkom npr. prihod, odhod s kraja, ali pa čisto na tretji lokaciji).

Podatkov od Googla se ne da pridobiti brez odločbe slovenskega sodišča ali soglasja dr. Noviča. Dr. Novič takšnemu predlogu nasprotuje, kar pomeni, da je edina možnost odredba slovenskega sodišča. Tako se postavlja vprašanje, zakaj je moral sodnik Radonjič naročiti izvedensko mnenje dr. Mitji Štularju, da naj presoja ali Google ve, kje se je nahajal GSM aparat dr. Noviča, namesto, da bi o tem povprašal preprosto neposredno Google? Ko bi sodišče takšen podatek pridobilo, bi lahko sodnik ta dokaz vključil v presojo z ostalimi dokazi, ki se nahajajo v sodnem spisih. Glede na to, da odvetniki sodišču predlagamo izvedbo dokazov, sem ta dokazni predlog podal z vlogo z dne 20.11.2018 (torej še preden je sodnik Radonjič sploh razpisal prvi narok za glavno obravnavo), pa do danes Googla še nihče ni vprašal, kje je bil Novičev mobilni telefon in ali te podatke sploh še ima v svojih arhivih!

Kot pooblaščenec stranke postopka se tako sprašujem, zakaj je bilo potrebno narediti obvod, če bi se dalo že npr. 22.11.2018 s sodno zahtevo posredovati Googlu in izvedenskega mnenja dr. Štularja mogoče sploh ne bi potrebovali.

e.

Seveda nisem strokovnjak telekomunikacij, vendar se po mojem vedenju lokacijski podatki pridobivajo od ponudnikov telekomunikacijskih storitev na sledeče osnovne načine:

- S tem, kje se je nek mobilni aparat priključil na bazno postajo
- Z morebitno triangulacijo
- S tem, da se pridobi podatek o lokaciji GPS signala (ali drugih podobnih sistemov)
- Drugimi metodami, preko katerih se pridobivajo takšni podatki npr. priklop na Wi-fi omrežje itp.

Prva metoda je zelo nenatančna in samo pove, ali se je nek mobilni telefon nahajal v dometu neke bazne postaje oz. njene celice ali ne. Lokacija mobilnega aparata je seveda kjerkoli v dometu te bazne postaje oz. posamične celice bazne postaje.

Druga metoda je po mojem mnenju sporna in izvedbe tega dokaza zato nisem nikoli predlagal. Kako izračunati, kje naj bi se nahajal nek mobilni telefon na podlagi radijskih signalov, je po moji oceni le nek približek. Zaradi bližine bivališča dr. Noviča in lokacije streljanja je po moji oceni tudi ta metoda nezanesljiva. Obstaja tudi sodna praksa v ZDA, da so bile te metode podlaga za napačne obsodbe.

Tretja metoda, torej določanje lokacije po podatkih GPS, je po moji oceni zelo zanesljiva. Če navigacija osebnega vozila, športna ura in mobilni aparat lahko določijo lokacijo uporabnika na nekaj metrov natančno, ni razloga, zakaj takšnim podatkom sodišče ne bi verjelo. G. Mekina, vaš brat je v tedniku »Mladina« objavil članek, kako je Google sledil njegovim premikom po Ljubljani in se povsem strinjal s pridobljenimi lokacijami njegovega mobilnega aparata. S tem člankom sem dodatno utemeljeval dokazni predlog po pridobitvi teh dokazov od družbe Google, pa je okrožni sodnik Radonjić branje tega članka zavrnil – češ, da članek časnikov že ne bo bral, ker so za to pristojni izvedenci. Torej, če bi sodišče od Googla pridobilo podatke o lokaciji mobilnega aparata dr. Noviča (če jih ima Google shranjene), bi se lahko sodišče seznanilo in ocenilo njihovo dokazno vrednost tem, kako so ti podatki verodostojni (ali so to podatki GPS lokacije, priklopa na Wi-fi itp) in na podlagi tako dobljenih podatkov bi sodišče ocenilo njihovo dokazno težo skupaj z drugimi dokazi in presodilo, ali je dr. Novič kriv. Zakaj kazenski sodnik dokaza, ki bi lahko potrdil krivdo ali pa obdolženega razbremenil očitkov, ne izvede, me osebno zelo bega. Zakaj spraševati slovenskega sodnega izvedenca, kaj Google ve in česa ne, je nenavadno, saj bi sodišče lahko ta podatek pridobilo neposredno od družbe, ki tak podatek hrani.

Drugo vprašanje pa je, ali so Googlovi podatki tam shranjeni zakonito ali ne. Okrožni sodnik Radonjić ni zavzel stališča, da bi bili pri Googlu nezakonito shranjeni podatki (če sploh so), saj je izvedenca le vprašal, ali ti podatki tam so? V vsakem primeru je naloga sodišča, da to presodi, saj po mojem vedenju ta sodna praksa še ni oblikovana. Naloga stranke v sodnem postopku pa je, da podaja argumente v smeri, ali so tam pridobljeni podatki tam shranjeni zakonito ali ne. Če se torej sodišču predlaga, da naj nekaj takšnega izvede, je naloga sodišča, da o teh vprašanjih zavzame neko stališče. Če nek sodnik zavzame stališče, da je podajanje predlogov in

argumentov s strani od odvetnika nezakonito vplivanje na sodnika, se mi resno postavlja vprašanje, kakšna pa naj bi bila v tem postopku sploh še vloga strank. To bi pomenilo, da se zagovarja sistem »kadija tuži, kadija sudi«, ki pa je (vaj upam) relikv bивše diktature.

Na tem mestu moram le pripomniti, da je SDT Blanka Žgajnar tudi podala predlog za izločitev okrožnega sodnika Radonjiča. Ta je v svoji izjavi predsedniku Okrožnega sodišča v Ljubljani (opr. št. Su 122/2019) med drugim navedel: »Vse to kar navajam je SDT popolnoma očitno spregledala in se je sedaj loteva huda živčnost, ko se pred celo strokovno in laično javnostjo jasno kažejo rezultati njene nesposobnosti. Po tipičnem psihološkem mehanizmu projekcije projicira svoje zatrte vsebine v tretjo osebo (predsednika senata), ki ne počne nič drugega kot vestno opravlja svoje delo, predvsem v skladu z zaključki Vrhovnega sodišča, rečena SDT pa doživlja drugega za drugim izbruhe živčnosti, kar mora predsednik senata preprečevati, da sodni postopek, ki se vodi zaradi resnega kaznivega dejanja ne bi zašel v psihoterapijo. V slednji je predvideno provociranje pogostih čustvenih odzivov, da bi se v pacientu sprožili procesi ozaveščanja, vendar SDT ni na lastni psihoterapevtski seansi, temveč na resnem kazenskem postopku, v katerem grozi kazen do 30 let zapora. Takšni njeni nenehni izbruhi oddaljujejo fokus obravnave, predsedniku senata in ostalim jemljejo pozornost in energijo, ki pa je nujna za vodenje in dokazno sklepanje v tako zahtevni zadevi. Vse to je bilo predočeno tudi vodji SDT, ko je predsednik senata na podlagi petega odstavka 302. člena ZKP predlagal določitev drugega tožilca, kar pa je vodja SDT odklonil in nase osebno sprejel vse možne posledice nedostojnega ravnanja Blanke Žgajnar.

Težava je seveda v tem, da SDT ni pripravljena na tako zelo zahteven dokazni postopek, vseh teh okoliščin ne pozna, pa ji ni razumljivo tudi danes zakaj je bilo potrebno v določenih fragmentih zapirati postopek javnosti.

Pri zapisani SDT in pooblaščenca je večkrat prišlo do situacije, da zaradi nerazumevanja zadeve usmerjajo pričanja v popolnoma nepomembne vsebine in vztrajata pri tem.

Za razliko od mene SDT spisa skoraj ne pozna, ne ve, da so v njem ključne vsebine, se osredotoča na bizarnosti, ki so njej v korist in tako izstavlja fokus dokaznega postopka v irelevantno. Ko jo predsednik senata v tem aktivno preprečuje ustvari v sebi SDT obrambni mehanizem, počuti se osebno napadeno in predsednika senata doživlja kot osebnega sovražnika. Če bi dopustil vse te njene strokovne improvizacije bi dokazni postopek ne mogel potekati na način, da se sproti ugotavljajo bistvene dokazne vsebine, saj bi nas SDT preprosto izčrpala s percepcijo nepomembnega. Zaradi dveletnega roka v katerem je potrebno rešiti zadevo se zaslišuje tudi več strank in sodnih izvedencev dnevno, dokazovanje poteka pet do šest čistih ur verbalnega govora, možgani povprečnega človeka v tem času komajda zmorejo potrebno stopnjo pozornosti, pa moram preprečiti izčrpavanje sebe samega, članov porote in ostalih strank postopka. Ocenjujem celo, da gre za planirano destrukcijo dokaznega procesa s strani SDT, ki namenoma odvrača pozornost od relevantnih vsebin, zavedajoč se, daje po odločbi Vrhovnega sodišča možnost za uspeh z obtožbo zmanjšana.

Ob vseh teh navedbah opozarjam na popolnoma nedopusten, neprimeren obisk pooblaščenca pri predsedniku sodišča dne 11.1.2019, to je med postopkom, kjer je podajal uradne zaznamke in podobno. Gre za osebo, ki ne razume osnov delovanja sodišča, da torej predsednik med sojenjem ne sme komunicirati s sodnikom, ki sodi, kaj šele podajati denunciacije v cilju doseganja koristi stranke. Če bi predsednik sodišča izločil sodnika bi postalo popolnoma jasno,

da Milko Novič ne bo mogel imeti poštenega sojenja, saj bodo izločeni po vrsti vsi sodniki, ki bodo dajali priložnost obrambi, da se obdolžencu sodi pošteno. Ob moji razrešitvi bo vsak novi sodnik dobil jasno sporočilo, da mora Milko Novič biti znova obsojen!«.

Iz stališč okrožnega sodnika Radonjiča, ki so bila izražena tekom sojenja, je tako jasno, da je že po mesecu dni postopka ocenil, da Blanka Žgajnar in pooblaščenec ne pozna sodnega spisa, ter pravzaprav samo ovirava njegovo delo. Tudi stališče okrožnega sodnika Radonjiča, da bi pomenila njegova izločitev jasen signal, da je potrebno Noviča ponovno obsoditi, je absurdna, saj sodnik Radonjič niti ne vzame v obzir njegovih lastnih ravnanj, ki so privedla do naznanila kaznivega dejanja zaradi zlorabe sodniške funkcije in pokončne in neodvisne države vseh drugih sodnikov Okrožnega sodišča v Ljubljani. Na tem mestu se tako sprašujem, kako je možno, da če pooblaščenec (po mnenju sodnika Radonjiča) in SDT Blanka Žgajnar (po mnenju sodnika Radonjiča) spisa sploh nisva poznala, kako bi potem lahko nanj nedovoljeno vplivala in pritiskala? Če so bila vsa moja pisanja irelevantna, kako bi potem pri sodniku imela kakršen koli resen vpliv na njegovo delo? Tako le ocenjujem, da je sodnik Radonjič že v zadevi Su 122/2019 le blatil Blanko Žgajnar in mene osebno in naju pod/zavestno le videl kot oviro za izrek oprostilne sodbe, nato pa navedel, da se je nanj izvajal nedovoljen pritisk, kar vi povzemate v vašem članku in je seveda povsem neresnično!

f.

Na konkretna vprašanja odgovarjam v modri barvi.

V zvezi s tem nas zlasti zanima:

1) Kako se je ministrica Andreja Katič odzvala na vašo zahtevo ?

Najprej poudarjam, da nikoli nismo podali zahteve, temveč le predlog, ki je po sami naravi in določilih ZSICT pobuda!

Ministrica Katičeva se ne naš predlog ni odzvala, temveč smo prejeli obvestilo ministrstva, da skladno s 34. členom ZSICT aktivnosti zoper sodnega izvedenca (še) ne bodo izvajali – saj zadeva še ni pravnomočno razsojena.

2) Ali ste zahtevo za izločitev sodnega izvedenca dr. Mitje Štularja podali že ob njegovem imenovanju oziroma ali ste v okvirju sodišča poskušali doseči njegovo izločitev/odvzem pravice za opravljanje dela?

Predlog za razrešitev dr. Mitje Štularja smo podali kmalu po njegovem imenovanju z dne 3.1.2019 in sicer dne 11.2.2019 oz. takoj ko smo izvedeli za razloge za njegovo izločitev. Mnenje pa je dr. Štular podal dne 20.2.2019.

Skladno z določili Zakona o sodnih izvedencih, sodnih cenilcih in sodnih tolmačih (ZSICT) na kateremkoli sodišču v kateremkoli postopku ni mogoče doseči, da bi se sodnemu izvedencu odvzelo licenco in pravico za odvzem opravljanja dela. Postopek je jasen (zgoraj opisan) in ravnali smo skladno z določili ZSICT in le podali predlog oz. pobudo, da se (ko bo postopek pravnomočno zaključen) ministrstvo izvede ustrezen postopek, po njihovi lastni presoji.

3) Ali ne bi bilo pravilneje, da bi zahtevo za izločitev sodnega izvedenca oškodovanka nasloвила na sodno vejo oblasti in ne na izvršno vejo, konkretno, na ministrico za pravosodje?

Ne. Določila Zakona o sodnih izvedencih, sodnih cenileih in sodnih tolmačih (ZSICT) so jasna. Takšnega postopka stranka konkretnega postopka ne more pričeti, vendar lahko le da pobudo upravičenemu predlagatelju. Eden izmed upravičenih predlagateljev je tudi Ministrstvo za pravosodje, ki sicer na prvo stopnji (skladno z določili Zakona o upravnem postopku) vodi ta postopek. Sodni izvedenec pa lahko (če se z odločitvijo organa prave stopnje ne strinja) sproži upravni spor po določilih Zakona o upravnem sporu in s tem doseže sodno kontrolo zakonitosti odločbe ministrstva za pravosodje.

4) V svoji zahtevi navajate, da Google neprestano zbira osebne podatke vseh, ki imajo mobilne telefone. Zakaj potemtakem niste zahtevali, da preiskovalni organi s pomočjo Googla najprej ugotovijo, kdo vse je bil v bližini mesta zločina in šele nato pridobijo podatke tistih, ki so najverjetnejši storilci? V sedanjem primeru pa je bil g. Novič najprej določen za krivca, nato pa se naknadno iščejo podatki o tem, ali je res bil ali ni bil na kraju zločina, kjer mora obtoženi dokazovati negativna dejstva. Se vam to ne zdi proceduralno sporno?

Upam, da se lahko vsi strinjamo, da le Google ve, katere vse podatke zbira in kako jih zbira. Tako slovenski sodni izvedenec ne more vedeti, ali ta družba podatke za ta konkretni mobilni aparat ima in kako kvalitetni so ti podatki. Iz strokovnih člankov pa lahko razberemo, da Google zbira lokacijske podatke posameznega uporabnika mobilnega aparata in to na aktiven in pasiven način. Le odgovor Googla bi lahko dal ta pojasnila, ko in če bi ga prejeli.

V drugem delu vprašanja pa je potrebno razlikovati tri pomembe faze kazenskega postopka. Vaš vir očitno ni bil natančen.

Prva faza postopka je policijsko delo. Policija mora iskati potencialne osumljence kaznivega dejanja, nato preveriti njihov alibi (jih iz preiskave eliminirati) in nato najti osumljenca. Šele ko se v takem postopku zbere dovolj dokazov zoper konkretnega posameznika, se lahko policijska preiskava osredotoči na posameznika.

Druga faza postopka je sodna preiskava in tretja faza postopka je glavna obravnava.

Iz vašega vprašanja pa je razvidno, da mešate dve zadevi in sicer iskanje potencialnih storilcev preko podatkov o mobitelih, ki so se priklapljali na določeno bazno postajo po njeni lokaciji kaznivega dejanja in to v fazi policijskega dela in konkreten dokazni predlog, ki je vezan le na mobilni aparat dr. Noviča in to le za zelo omejeno časovno obdobje. Vi sprašujete za postopek eliminacije osumljenih, a v fazi policijske preiskave. V primeru, da bi policija na takšen način zbirala podatke, bi se s tem posegalo v pravice tretjih, upošteva dejstvo, da morajo biti za tako zbiranje podatkov zelo utemeljeni razlogi (npr. najhujša kazniva dejanja npr. teroristični napadi itp)!

V konkretni zadevi pa je bil najprej dr. Novič eden izmed osumljenih. Zato je bil pozvan, da naj pristane na odvzem sledi strelca (iskanje GSR delcev). Test je bil narejen cca 23h po streljanju. Šele, ko se je izkazalo, da je imel g. Novič na rokah sledi strelca, je s tem stopnja suma narasla do te mere, da je bil izkazan utemeljen sum, da naj bi dr. Novič izvedel očitano kaznivo dejanje. Zaradi tega je bila narejena hišna preiskava (na podlagi odredbe preiskovalnega sodnika), ki je tehtal med posegi v pravice dr. Noviča in do tedaj zbranimi

dokazi. Tekom hišne preiskave je bila zasežena tudi jakna (na kateri je najmanj 222 GSR delcev), računalnik, telefon itp.

Šele nato je bila izdana nova odredba preiskovanega sodnika (ta je ponovno opravil tehtanje posegov) s katerim so bili pridobljeni komunikacijski podatki o Novičevem računalniku, mobilnem aparatu itp.).

Nato so se zbirali še drugi dokazi.

V primeru dr. Noviča je bilo tako najprej cca 11 osumljencev, vendar so imeli vsi ostali alibi. Do dr. Noviča se ni prišlo po metodi, po kateri sprašujete, in ta bi bila lahko sporna – vendar sta to dve različni stvari.

Sedaj, ko je izkazan utemeljen sum, da naj bi dr. Novič izvršil kaznivo dejanje, je bil predlog, da se le za aparat dr. Noviča pridobi podatke o tem, kje se je ta aparat nahajal (in od nikogar drugega) in še to le za čas tik pred in tik po umoru dr. Jamnika. S takšno odredbo pa se ne posega v pravice naključnih oseb, katerih mobiteli bi se priključili na določeno bazno postajo.

Seveda bi moralo že slovensko sodišče opraviti tehtanje, ali gre za dovoljen poseg, tako kot pri vseh preiskavah, kjer se posega v kakršnekoli pravice, kateregakoli osumljenega pred slovenskimi sodišči! Glede na to, da v prvem sojenju tega dokaznega predloga ni nihče podal (seveda je med tem tehnologija napredovala in hkrati tudi zavest katere podatke tehnološki velikani zbirajo) je bil ta dokazni predlog podan sedaj. Okrožni sodnik Radonjič bi tako po mojem mnenju moral narediti tehtanje, ali je to dovoljen poseg v pravice dr. Noviča in s tem bi moral zagotoviti, da bi bil to zakonito pridobljen dokaz, tako kot to storijo prav vsi drugi sodniki v vseh drugih dokaznih predlogih strank v vseh drugih kazenskih postopkih v RS. Kot rečeno, stranke lahko predlagajo izvedbo dokaza, sodišče pa mora presoditi ali je izvedba takšnega dokaza zakonita ali ne.

Glede na to, da se dr. Noviču očita, da je drugemu vzel življenje in mu grozi do 30 let zapora, bi bil to le eden izmed zbranih dokazov, pa je jasno, da očitek in teža kaznivega dejanja dovoljujeta takšen poseg v pravice dr. Noviča.

Dodajam, da s tem dr. Noviču ne bi bilo potrebo dokazovati, da ga tem ni bilo, kot se to navaja. Ravno obratno, če dr. Novič tam ni bil, potem drugačnih podatkov, kot to, da je bil mobilni telefon doma, ni moč pričakovati. S tem bi dokazoval svoj alibi, da je bil doma. Zakaj torej obramba takšnemu dokazu nasprotuje in zakaj sodnik sedaj celo trdi, da se s tem, ko se predlaga, da se ta dokaz izvede (pri tem, da mora seveda opraviti tehtanje posega in zagotoviti zakonitost izvedenega dokaza), nanj nedovoljeno pritiska?

Seveda se tehnologija spreminja in tudi sodna praksa. Praksa pa se oblikuje le, če se sodišču podajo predlogi, da naj o tem odloča. Ali je torej podajanje predlogov in vlog sodišču nedovoljen poseg? Ravno obratno. Absurdno je stališče, da je vlaganje pobud, predlogov itp. s strani strank in njihovih odvetnikov pritisk na sodišče, saj se s tem le zagotavlja, da sodišče opravi svoje delo!

5) Ali se vam ne zdi, da bi bilo pridobivanje podatkov od Googla, v kolikor jih je zbiral nepooblaščen, brez pristanka lastnika telefona, tudi ustavno sporno in odpira pot k nevarnim zlorabam osebnih podatkov, če bi bila ta pot razglašena za zakonito?

Odgovorim z retoričnim vprašanjem in sicer, ali je res Google podatke mobilnega aparata dr. Noviča zbiral in ali jih je res zbiral nezakonito? Sodne prakse na to temo v RS nisem zasledil in z njo nisem seznanjen. Sem pa čital prakso Vrhovnega sodišča ZDA in tam je takšno zbiranje podatkov zakonito. V vsakem primeru pa mora sodišče glede na okoliščine konkretnega primera, že zbrane dokaze, stopnjo suma in vsebino predloga opraviti tehtanje posega v pravice posameznika. Tega pa okrožni sodnik Radonjič ni opravil, saj se je postavil na stališče da Google teh podatkov nima – poleg tega pa je izvedencu telekomunikacijske stroke zaupal tolmačenje splošnih pogojev Googla – pa niti ne vemo, ali se je dr. Novič z njimi strinjal (in s katero verzijo) ali ne (saj se tudi tega podatka od Googla ni pridobilo). Šele če bi te podatke Okrožni sodnik Radonjič pridobil, potem bi lahko presojal, ali je Google zbiral podatke zakonito ali ne, in, če so bili podatki pridobljeni nezakonito, ali je kršitev takšna, da bi jih bilo potrebno iz spisa izločiti. Sodnik Radonjič bi seveda to lahko naredil in torej pridobil podatke o tem, ali dr. Novič pristal na splošne pogoje poslovanja Googla, ali je ta zbral podatke, ki so bili pridobljeni skladno s temi splošnimi pogoji in če bi ocenil, so nezakonito pridobljeni bi zbrane podatke iz spisa izločil in se seveda v nadaljevanju tudi sam izločil iz nadaljnje obravnave, ker bi se seznanil z dokazi, ki bi bili za dr. Noviča obremenjujoči – kar je ustaljena sodna praksa. Tu pa trčimo v nasprotje ravnanj samega okrožnega sodnika Radonjiča, ki je v zadevi Su 122/2019 smiselno trdil, da je le on tisti, ki lahko pošteno sodi dr. Noviču. Če bi torej pridobil podatke za katere se izkaže, da so pridobljeni nezakonito, bi se moral iz nadaljnega sojenja izločiti, česar pa očitno ni mogel storiti, če pa je po njegovem subjektivnem prepričanju edini, ki lahko dr. Noviču izreče pošteno sodbo, upošteva njegove zgoraj citirane navedbe v zadevi Su 122/2019.

Ta poseg je torej le eden izmed posegov države v vse telekomunikacijske podatke. Glede na to, da se ne zahteva pridobitev podatkov o dejanski komunikaciji, temveč le podatke o lokaciji mobitela za zelo omejeno obdobje, ocenjujem, da v konkretnem primeru to ustavno pravno ni sporno in je tak poseg v pravice dr. Noviča upravičen.

Ker se podatki niso pridobili, je vse ostalo le na ravni špekulacije in očitkov, da sem želel nedovoljeno vplivati na sodnika – pa je že 13 strokovnjakov ocenilo drugače!

7) Iz vaše zahteve izhaja, da je sodelovanje sodnikov ali sodnih izvedencev v okviru civilno-družbenih gibanj, javnih manifestacijah ali članstvu v različnih društvih mogoče enačiti s članstvom v političnih strankah. Katere civilno-družbene organizacije, manifestacije ali gibanja so po vaši oz. oceni takšne, da jih je mogoče opredeliti kot (prikrite?) politične stranke in katere ne?

To vprašanje presega konkreten primer in moje osebno stališče za to zadevo ni relevantno. Priložil sem vam konkreten sklep o izločitvi dr. Štularja iz drugega postopka in kakšen je videz nepristranskosti po sodni praksi. Trdno sem prepričan, da je bil objektivni videz nepristranskosti dr. Štularja v konkretnem primeru kršen. Upam, da vam je vaš vir predložil vse v spis vložene članke in dokumentacijo iz katere to izhaja. Če jih ni, vam jih lahko dodatno posredujem. Zlasti je pomembno vprašanje, zakaj sodnik ni dovolil vprašanj glede objektivne in subjektivne pristranskosti sodnega izvedenca, sedaj pa očita, da se je nanj izvajal nedovoljen pritisk – če pa naj spisa – po njegovih lastnih izjavah naj ne bi poznal?!

Zgoraj sem pa že navajal izločitev izvedenca v zadevi Trenta. Ravnanje sodišča je bilo tedaj pravilno, primerno in zakonito in tako tako ravnanja okrožnega sodnika Radonjiča odstopajo od ustaljene sodne prakse, saj je bil porušen videz nepristranskosti.

8) V svoji zahtevi se pozivate na avtorja strani Slo-tech in g. Schmidta kot na avtoriteto, ki dokazuje, da Google odločilne podatke ogibanju Noviča na dan zločina res ima. Toda v članku, na katerega se sklicujete, je zapisano tudi to:

"Google se je na poročilo odzval z izjavo, da je hudo zavajajoče, ker da ga je raziskavo naročila lobistična skupina, napisal pa ga je izvedenec, ki v sporu med Oraclom in Googlom zastopa interesa prvega."

To pa kaže, da gre za sporne navedbe, ki niso potrjene niti s strani Googla ali kakšne druge nepristranske institucije. Vendar pa tega v svoji zahtevi ministrici Andreji Katič niste razkrili. Zakaj ne?

Vaša trditev ni resnična! Članek z vsemi prilogami sem priložil in prepričan sem, da ima ministrstvo dovolj znanja, da članke prečita. Da je temu tako izhaja iz tč. 1 in 2 predloga – rubrika Dokazi in vsi ti dokazi so bili ministrstvu za pravosodje priloženi! Glede na to, da gre le za pobudo oz. predlog po ZSICT je jasno, da bo moralo ministrstvo po pravnomočno zaključenem sodnem postopku vsebino navedb in predloženih dokazil samo preučiti – če pa samo nima dovolj znanja, mora skladno z ZSICT vprašati za mnenje strokovni odbor. Bistvo pobude je, da je v tem članku navedeno, da Google lokacijske podatke zbira, kar izhaja tudi iz članka vašega brata, vendar je dr. Štular pod prisego na sodišču dejal, da Google v zadevi Novič teh podatkov nima! Ali pa to res, če pa iz članka izhaja, da obstaja možnost, da Google te podatke ima – to je bistvo pobude. Tako utemeljujem pobudo, skladno s ZSICT, da teh pomislekov in ugotovitev člankov dr. Štularja, da Google zbira podatke tudi mimo navedenih objav, ni delil s sodiščem. Okrožni sodnik Radonjić pa bi se nato lahko odločil, kako bo ukrepal, npr. s tem, da bi ugodil našemu dokaznemu predlogu s postavitvijo novega izvedenca ali da bi neposredno povprašal Google.

9) Znanih je več primerov, ko so s pomočjo "geofencinga" v ZDA ujeli domnevne zločince, ki pa niso bili pravi. Vam je znano, da tudi ta metoda ni popolnoma brez napak?

Iz članka: <https://webengage.com/blog/what-is-geofencing/> povzemam: »How does location tracking work?

Location tracking is the precursor to geofencing and everything that has anything to do with geo-specific marketing.

To figure out the location, the apps use a location API to query the location coordinates both in Android and iOS environment. However, contrary to the popular perception, it's not just GPS that could track user's location. Location data can be/is fetched from different sources.

- Wifi
- Device Network
- Beacons

A combination of GPS, wifi and cell-tower triangulation is used to provide the most accurate Lat/Lon. There are other sources as well like IP, Beacon etc but the above three are most common in use. To understand how triangulation works and how your Wifi router has anything to do with location tracking, refer to this [article](#).

The app has to although rely on the OS to get the geolocation data both in Android and iOS environments. App consumes the data, OS gets the location.

Android allows us to set the desired precision level of the location and it mentions the sources it would leverage to identify the location. (check image below) It is a good practice on Android's part because GPS consumes excessive battery, way more than other sources of location tracking (network, wifi etc). This is the reason why apps like Runkeeper are renowned battery drainers.«

Jasno je, da je termin geofencing zelo širok - in ravno zaradi tega je naloga sodišča, da se opredeli do tega, kako se je lokacija posameznega mobilnega aparata določila oz./in s kakšnim načinom zajetja podatkov in odloči ob primerjavi z drugimi dokazi sodnega spisa in tako preverja, ali obtožba zdrži ali ne.

V konkretni zadevi je več vrst in tež dokazov, na katerih je temeljila obsodilna sodba sodnice Koleta (predlagam, da jo preberete) in Višjega sodišča v Ljubljani. Sodniki so torej presodili, da je bilo že brez lokacijskih podatkov dovolj dokazov, da se dr. Noviča obsodi. Glede na zagovor dr. Noviča, da je bil z mobilom doma, bi bil dokaz o tem, kje se je tedaj nahajal njegov mobil, lahko pomemben.

Glede na to, da operirate le z eno listino (izmed vsaj 7 vlog in dokaznih predlogov, ki sem jih podal na sodišče) povsem izven konteksta sprašujete, kot da bi bili ti podatki ključni – se pa strinjam, da so lahko pomembni. A kot sem dejal, stranke predlagamo, sodišče dokaze izvaja – in tega g. Radonjić iz meni neznanih razlogov ni izvedel. Do pridobljenih podatkov bi se lahko kasneje opredelil, skupaj z oceno drugih dokazov.

Tako se lahko vsi vedno strinjamo, da velja načelo, da se je motiti človeško in da je možno čisto pri vsaki metodi narediti napako. Ravno zaradi tega pa mora sodišče pri izvajanju dokazov za vsak dokaz preverjati, vir in zanesljivost takšnega dokaza. Da se vrnem h dr. Štularju, zakaj okrožni sodnik Radonjić ni dovolil vprašanj o njegovi objektivni in subjektivni pristranskosti! Ali je torej mnenje dr. Štularja per se pravilno oz. kar dogmatično in nad možnostjo strank, da preverja njegovo verodostojnost v smislu preverjanja njegove pristranskosti in strokovnosti? Stališče, da torej sodišče takšna preverjanja verodostojnosti dokazov označi za nedovoljen pritisk na sodišče, lahko le vodi v čas, ko bodo morali obdolženci na skrivaj in potih kričati »*et pur si muove*«.

10) Ali pri svoji zahtevi še naprej vztrajate in ali po vaši oceni še obstaja možnost, da se tudi brez zahteve Milka Noviča omenjeni podatki o Novičevem gibanju na dan zločina pridobijo neposredno od Googla, na primer, na zahtevo sodišča?

Da.

11) Ste morda, zaradi interesa vaše stranke, da se najde pravi morilec, morda zahtevali, da organi pregona preiščejo tudi morebitno odgovornost drugih oseb, ki bi lahko storile zločin in so bile vpletene v različne posle z denarjem in nevarnimi substancami na Kemijskem inštitutu - konkretno osebe, ki obsojenemu Stephanu plačujejo odvetnika?

Trenutno vsi dokazi kažejo da je dr. Novič ubil dr. Jamnika!

G. Stephan je imel v času umora g. Jamnika alibi. V sodnem postopku sem predlagal, da se pridobi in vpogleda spis »Stephan«, predlagal sem tudi zaslišanje državne tožilke, ki zadevo vodi, da bi lahko povedala kaj so preiskovali in kdo je to preiskoval, predlagal sem tudi pridobitev podatkov od SOVE, zaslišanje še nekaterih prič, pa je vse te dokazne predloge sodišče zavrnilo! Sodnik je le vpogledal v spis Stephan in temeljit pregled dokazov vodi le v zaključek, da zadevi nista povezani, tako kot to želi prikazati obramba dr. Noviča.

Podatki o tem, kdo plačuje zagovornika dr. Stephana so seveda tajni in predmet notranjega razmerja dr. Stephan in zagovornik Fišer. Ne razumem vašega stališča, da problematizirate poseg v podatek o lokacijskih podatkih g. Noviča a hkrati ne vidite težav s poseganjem v zaupne podatke odvetnika Fišerja in dr. Stehpana?

V spis sem tudi vložil vsa letna poročila KI in zahteval, da se zaslišijo prič, ki bi lahko povedale o tem, kakšno je bilo stanje s temi snovmi na KI in da se pridobijo podatki od KI o nabavi teh sredstev! Vsi dokazi, ki jih je izvajal sodnik Radonjič o ravnanjih v KI, so bile tako le na ravni govoric in natolcevanj, saj sodišče za takšne očitke od KI ni pridobilo niti ene same dobavnice, računovodskega izkaza, da takšni očitki preprosto ne držijo. KI je celo pisal na sodišče, da naj g. Radonjič pravilno navaja trditve, pa je bilo vse to preslišano.

Tako ocenjujem, da je vaše izhodišče, da dr. Novič ni storilec, napačno oz. trenutno razpoložljivi dokazi kažejo nanj. Seveda sva s stranko vedno pripravljena sprejeti nove dokaze in ravno zaradi tega se čudim, da dr. Novič pridobitvi lokacijskih podatkov od Googla nasprotuje. Predlagam, da ga pozovete, da vam da soglasje za pridobitev teh podatkov od Googla, pa bomo vse podatke o lokaciji njegovega mobitela pri Googlu preverili.

Lep pozdrav Miha Kunič, odvetnik